

blagohotno usliši! In tudi njena mala prijateljica enakih let, ki si je tudi na tihem želela te sreče, se bo tudi smela, kakor Nežica, pridružiti starejšim otrokom-prvoobhajancem.

Tako je bilo Nežici poplačano detinsko zaupanje do ljube Matere božje. Zato je pa tudi trdno sklenila na dan prvega sv. obhajila, da bode ostala vse življenje — otrok Marijin. (Po »Kl. Ave Marija«.)

Spomin na Rezijana.

Vsako leto, ko je ogrelo solnce zemljo, da je pogrnala travo in cvetje, je prišel v našo vas Rezijan. Pri Kališčarjevih se je ustavljal; tam so ga vedno radi sprejeli.

In vsak dan, ko je posijalo tisto belo bliščeče solnce, da so se na tleh ostro črnile sence hiš in dreves, je postavil Rezijan svoj brusilnik v senco pred hišo sredi vasi pred klop. Noga je pritisnila dolgi vzvod, ki je zavrtil veliko kolo, ki je bilo v zvezi z njim po vrvi, in kolo je zavrtilo brus, na brus pa je Rezijan pritisnil jeklo, da je zaškrtalo in zvenelo.

In tako je bilo vsak dan. Noga je nalahko pritisnila vzvod, kolo se je vrtilo, in jeklo je tožilo pod prsti Rezijana na trdem kamenitem brusu.

Otroci smo posebno radi imeli tega moža. Sivi lasje so se mu usipali izpod klobuka, obraz je imel resno, skoroda strogo preprežen z globokimi gubami, siva, skoraj bela, gosta in mehka brada je častitljivo padala na prsi, in oči, oči je imel tako mehko modre in tako prijazne, da se nam je priljubil kot nekak dober oče.

Kar redno smo se shajali vsako popoldne pred Kališčarjevim oknom pri Rezijanu. Fižolkali smo prav ob njegovem brusilniku; če smo se šli »slepe miši«, se je človek kaj lahko skrtil za njegov brusilnik,

tudi pod klopjo za Rezijanovimi nogami je bil varen prostor — in vselej je možu zaigral lahen nasmeh okrog usten, in oči so mu še bolj zažarele v mehki milobi, če nas je zdajpazdaj pogledal kot na skrivaj izpod širokih krajev velikega klobuka.

Ustavilo se je kolo, vrvica je še drhtela kot utrujena od dela, mož se je zravnal, potegnil predalček iz omarice na strani brusilnika, vzela kruha iz nje — in vsi otroci smo posedli okrog po klopi, ali pa smo se postavili v kolobarju predenj. Vselej nam je kaj povedal. Dostikrat nismo vsega razumeli, a zdelo se nam je, da mora biti modro, kar je govoril mož, in tako so pale besede v srce in ostale v njem.

»Stric, zakaj pa škrta nož tako hudo, kadar ga brusite?« je vprašal kak radovednež.

»Boli ga!« se je nasmehljajal mož. »Boli ga; pa če hoče, da bo oster in da se bo svetil, mora potrpeti. Vidite, otroci moji, tudi človek, če hoče, da bo dober, mora veliko potrpeti. Boste že videli, otroci moji, ko odrastete!«

Nismo razumeli vseh besed, skoro neverjetno smo pogledali moža. Kje pač misli otrok, da ne bo ostal vedno otrok, da mu ne bo vedno rezala kruha ljubeča mati z darežljivo roko, da pridejo kdaj tudi tesne in težke ure!

»Tudi jaz sem bil kot vi!« je nadaljeval. »Ej, tam v lepi Reziji, tam v moji deželici, tam v moji rojstni vasi Ravnici! Prav kot tu pri vas za Gorenjo vasjo Bistrica, prav tako teče pri nas Rezijanski potok.«

»Pa je tudi pri vas tako lepo, ravno polje, pa vasi so tudi pri vas tako velike in hiše tako lepe?«

Mož je skomizgnil z ramami kot v nekaki negctovosti: »Ni tako lepega polja in ni tako širokih travnikov, pa meni se zdi lepše, kot tukaj, otroci moji. — Boste videli, ko boste veliki, pa boste morali od doma. Prišli boste v kraje, morda mnogo lepše, kakor so ti, a v srcu se vam bo tožilo po domu: o tam doma je bilo lepo! — O, Rezija je lepa, lepa, čeprav je borna!«

In oči so zažarele možu v hrepenečem domotožju, in vsi smo ga gledali tiho in vsi smo čutili, da je možu težko v srcu po daljni domačiji; čutili smo z njim, a prav razumeli nismo njegovih besed; samo kakor nejasna, zabrisana slutnja se je zgnilo v naših srcih, da čaka morda tudi nas nekaj takega.

»Zdaj poleti so vsi v planinah, pri stajah. Spravljajo planinsko seno, visoko gori, mnogo višje kot je vaša Velika gora. Otroci pa pasejo jančke po pobočju planin.«

»Pa imate tudi pri vas kaj jančkov?«

»Imamo jih. Francek, Tonček in Nežica jih pa pasejo.«

»Pa sta že velika Francek in Tonček?«

»E, taki so kot vi, vsi trije tako veliki, pa živi in veseli!«

»Kako bi bilo lepo, če bi prišli z vami k nam! Skupaj bi se igrali! — Zakaj pa jih pustite same doma?«

»I saj je mati pri njih — jaz pa moram iti, da jih preživim.«

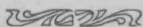
Vesela in žalostna čustva so se pač menjavala v srcu moževem, kakor na njegovem obrazu jasnost in senca.

»Pa naj še Francek ali Tonček pride z vami k nam!«

»Saj bo, saj bo — ko malo odraste,« je rekel mož polzamišljeno, videč bodočo usodo svojih sinov, ki ne bo boljša od očetove.

In jeklo je spet zaškrtalo na brusu in tožilo skozi do večera — — —

Bogumil Gorenjko.

Za god.

Kaj bi ti voščil,
dete, za god?
Zemeljske sreče,
njenih dobrot?

No, pa naj bode: Ko te poljubi
»Bog, ti jih daj!« ženica — smrt,
In pa še nekaj — naj bi ti širom
veš, dete, kaj? raj bil odprt . . .

Janko Polák.

